

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 1710-08-20 חזוב נ' למטייל ברשת.קום (2000) בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

דני חזוב

התובע

נגד

1. למטייל ברשת.קום (2000) בע"מ
2. למטייל - ציוד ומידע למטיילים בע"מ

הנתבעות

פסק דין

לפני תביעה כספית בסך 11,000 ₪, לפי סעיף 30 (א) לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב – 1982 (להלן – "החוק"), בגין שליחת 11 הודעות פרסומת אל הטלפון הנייד של התובע.

1. על פי הנתען בכתב התביעה, בין התאריכים 06.11.19 ל- 20.05.20 נשלחו לטלפון הנייד שברשות התובע 11 הודעות פרסומת מאת הנתבעות, וזאת מבלי שניתנה הסכמתו לקבלת דברי פרסומת ולא הודע לו, במסגרת רכישה שביצע, כי פרטיו ישמשו לצורך קבלת פרסומות.

בהליך אחר שהתנהל בין התובע ובת זוגו לנתבעות (ת"ק 19-04-19594) בגין שליחת דברי פרסומת, בו הגיעו הצדדים לפשרה, היה ברור מעל לכל ספק, כי התובע אינו מעוניין בקבלת פרסומות מהנתבעות. לאחר הגשת התביעה בהליך הקודם היה מצופה מהנתבעות להסיר את מספר הטלפון של התובע, אשר הופיע על גבי כתב התביעה מרשימת התפוצה שלהן.

לכתב התביעה צירף התובע העתק מפרסומות שנשלחו אליו.

2. הנתבעות טענו, כי התובע נתן את הסכמתו לקבלת דברי פרסומת בעת שנרשם כחבר מועדון ביום 14.06.18, בעת רכישת מוצרי הנעלה בחנות "למטייל". ההרשמה למועדון זיכתה אותו בהנחה של 120 ₪. ההרשמה למועדון, המקנה הנחות, מתבצעת על-ידי הנרשם באמצעות מכשיר הטלפון שלו, בהליך אקטיבי וכרוכה במתן הסכמה מפורשת ומודעת לקבלת "דבר פרסומת". הנרשם רשאי להסיר עצמו מרשימת התפוצה בכל עת. עוד ציינו הנתבעות, כי לא מדובר בתובע תם, אלא במי שהגיש לפחות 15 תביעות על פי חוק זה ומבין את השלכות הסכמתו לקבלת דבר פרסומת שניתנה בעת הצטרפותו למועדון.

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 1710-08-20 חזוב נ' למטייל ברשת.קום (2000) בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

אשר להליך קודם שהתנהל בין הצדדים (ת"ק 19-04-19594) הבהירו הנתבעות, כי באותו הליך נטען לקבלת דברי פרסומת לתיבת דוא"ל של התובע ובת זוגו וכן למספר הטלפון הנייד של האחרונה ואין כל אזכור למספר הטלפון של התובע נשוא תובענה זו.

3. בכתב התשובה חזר התובע על טענותיו והוסיף:

א. אשר לאופן הצטרפותו למועדון הלקוחות, הסביר התובע, כי במסגרת רכישה שבוצעה בחנות ביום 14.06.18, הוא מסר למוכר בחנות את מספר הטלפון שלו. הוא קיבל למכשיר הודעת טקסט עם קוד אימות אותו מסר למוכר. בהמשך התקבלה הודעה נוספת ובה הודעה על הצטרפותו למועדון הלקוחות. בשום שלב לא הובהר לתובע, כי עם הצטרפותו למועדון הוא יקבל פרסומות.

ב. ביום 05.11.18, התובע ביקש להפסיק לקבל דברי פרסומת אשר נשלחו אל תיבת הדוא"ל שברשותו וביום 06.11.18 נמסר לו שהוא הוסר בהצלחה מכל אפשרויות הדיוור.

ג. במסגרת ת"ק 19-04-19594 שהתנהל בין הצדדים, נרשמו פרטיו של התובע בראש התביעה, לרבות מספר הטלפון שלו והיה מצופה, כי הנתבעות תסרנה את פרטיו מרשימות התפוצה שלהן.

דיון והכרעה

4. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים וראיותיהם, שמעתי את העדויות וראיתי את העתקי ההודעות שנשלחו, הגעתי למסקנה, כי התובע הרים את הנטל המוטל עליו, בשים לב לרמת ההוכחה הנדרשת במשפט האזרחי, לשכנע כי מדובר בהודעות שהן פרסומת, וכי לא נתן את הסכמתו לקבלת הדיוור מן הנתבעות. לפיכך אני מקבלת את התביעה בחלקה, כפי שיפורטו להלן.

5. סעיף 30א(ב) לחוק קובע, כי "לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר, **בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען**, בכתב, לרבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת..." (הדגשה אינה במקור).

6. לטענת התובע, הוא מעולם לא נתן הסכמתו המפורשת לקבלת דברי פרסומת מאת הנתבעות. ככלל, לאחר הכחשת התובע למתן הסכמה לקבלת פרסומת על ידי הנתבעות, **עובר הנטל לנתבעות ועליהן להוכיח, כי הסכמה שכזו אכן ניתנה.**

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 1710-08-20 חזוב נ' למטייל ברשת.קום (2000) בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

7. לטענת הנתבעות, ביום 14.06.18, במסגרת רכישת טובין באחת מחנויות רשת "למטייל" ולצורך קבלת הנחה, נרשם התובע כחבר מועדון. כחלק מהליך הרישום למועדון נתן הסכמתו המפורשת לקבלת "דבר פרסומת". לתמיכה בטענותיהן הפנו הנתבעות בכתב הגנתן להודעות שמקבל מי שמבקש להירשם למועדון, וכחלק מהליך זה, מקבל את ההודעה הבאה: **"בלחיצה על 'הצטרפות למועדון' אני מאשר/ת את הצטרפותי למועדון למטייל את התקנון, ולקבל מלמטייל תעודות אחריות, קבלות רכישה, הצעות ומבצעים. לא לדאוג, תמיד ניתן להסיר את עצמך"** (הדגשה אינה במקור). על המבקש להצטרף למועדון נותר רק ללחוץ על "הצטרפות למועדון". בהמשך, הלקוח עובר למסך המאשר את ההצטרפות. אמנם הנתבעות הביאו ראיות לעניין הליך ההצטרפות, אולם לא הובאו ראיות קונקרטיות לרישומן של התובע או לחתימתו על גבי מסמך המאשר את בקשתו לקבלת הפרסום.

8. לטענת התובע, כמפורט בכתב התשובה, האופן בו צורף למועדון הלקוחות של הנתבעות הינו שונה מזה שהוצג על-ידי הנתבעות בכתב הגנתן. נטען, כי ביום 14.06.18, במסגרת ביצוע רכישה בחנות מסר התובע את מספר הטלפון שלו למוכר בחנות. התובע מסר את קוד האימות שהגיע בהודעת טקסט למוכר. מיד לאחר מכן התקבלה הודעת הצטרפות למועדון בתיבת הדוא"ל של התובע ובה נרשם **"הי דני! תודה, איזה כיף שבחרת להצטרף למועדון של רשת חנויות למטייל. רק צריך להפעיל את כרטיס החבר באתר למטייל ואנחנו ממריאים! מצפים להרבה טיולים קסומים ביחד... צוות למטייל"**. לחיצה על הלינק שבהודעה הובילה להודעה הבאה: **"הצטרפות למועדון הלקוחות של רשת חנויות למטייל – תודה רבה דני, החברות שלנו עלתה שלב והצטרפת בהצלחה למועדון! עכשיו תוכל ליהנות מהנחות שוות במיוחד בחנויות למטייל, וכמובן אנחנו כאן כדי לעזור בכל מה שקשור לתכנון והזמנת הטיול שלך, צוות למטייל"**. בשום שלב לא הסכים התובע לקבל דברי פרסומת עם הצטרפותו למועדון.

9. הנטל, כאמור הוא על הנתבעות להראות, כי ניתנה על-ידי התובע הסכמה לקבלת פרסומות. אף שהנתבעות בכתב הגנתן טענו להליך רישום אקטיבי על ידי מי שמבקש להצטרף למועדון הלקוחות, הרי שבהתייחס להודעות הטקסט שנשלחו לתובע בעת הרישום למועדון הלקוחות הודו נציגי הנתבעות בדיון בפניי, כי הליך הרישום, כפי שנעשה בעניינו של התובע הצריך מעורבות של המוכר, שכן היה על התובע למסור את קוד האימות למוכר אשר ביצע את הליך ההרשמה, כך שלא מדובר בהליך הרישום האקטיבי שצורף לכתב ההגנה (עמ' 3 שורות 17-7). לא מן הנמנע, כפי שטוען התובע, כי בשלב זה המוכר פעל ללא הסכמתו וביצע את הרישום. בכל מקרה, הדבר לא מתיישב עם הליך הרישום האקטיבי שנטען בכתב ההגנה, לפי הרישום מבוצע על ידי הלקוח ובשליטתו, ולכן לא עלה בידי הנתבעות להוכיח, כי התובע נתן הסכמתו לקבלת דבר פרסומת.

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 1710-08-20 חזוב נ' למטייל ברשת.קום (2000) בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

10. לכך יש להוסיף את טענת התובע, כי ביקש להפסיק לקבל דברי פרסומת אשר נשלחו אל תיבת הדוא"ל שברשותו וזאת בשני אופנים:

א. ביום 05.11.18 שלח הודעה בדוא"ל ובה ביקש להפסיק לשלוח לו דברי פרסומת.

ב. הגם שבתביעה הקודמת בין הצדדים (ת"ק 19-04-19594) התובע תבע בגין הודעות שנשלחו לדוא"ל ולא למספר הטלפון שלו, לא ניתן להתעלם מכך שבכותרת התביעה מצויים פרטיו של התובע, לרבות מספר הטלפון נושא תביעה זו. לא ייתכן, כי הנתבעות לא יסירו את כל אמצעי ההתקשרות של התובע למשלוח הודעות לאחר התביעה.

11. אחר כל אלה, יש לציין כי התובע לא סיפק הסבר מדוע לא ביקש להסירו מרשימת הדיוור בשלב מוקדם הרבה יותר, ואף מיד עם קבלת ההודעה הראשונה (ביום 06.11.19), אף שלכל הודעה צורפה אפשרות להסרה. עוד יש לציין את העובדה, כי התובע הוא שחקן חוזר, שהגיש בעבר תביעות לפי חוק זה, ומודע היטב לזכויותיו.

שיעור הפיצוי

12. סעיף 30א(1) לחוק קובע "שוגר דבר פרסומת ביוזעין בניגוד להוראות סעיף זה, רשאי בית המשפט לפסוק בשל הפרה זו פיצויים שאינם תלויים בנזק (בסעיף זה – פיצויים לדוגמה), בסכום שלא יעלה על 1,000 שקלים חדשים בשל כל דבר פרסומת שקיבל הנמען בניגוד להוראות סעיף זה".

בגובה הפיצויים יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים של אכיפת החוק והרתעה מפני הפרתו, עידוד הנמען למימוש זכויותיו והיקף ההפרה.

13. בית המשפט העליון נדרש לסוגיית הפיצוי ללא הוכחת נזק והתווה את הדרך בשני פסקי דין רע"א 2904/14 **גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ** (27.7.14) (להלן: "**עניין גלסברג**") ורע"א 1954/14 **חזני נ' הנגבי (סיתונית מועדון דאיה ורחיפה במצנחים)** (4.8.16) (להלן: "**עניין חזני**").

14. בעניין חזני עמד השופט פוגלמן על השיקולים אותם נדרש בית המשפט לשקול בבואו לקבוע את סכום הפיצוי (פסקה 10):

"הסוג הראשון מתמקד בנסיבות ביצוע ההפרה וכולל, בין היתר, את תוכן הפרסום (אם הוא פוגעני); את התנהגות הנתבע; את הרווח הצפוי לו מן הפרסום (ככל שניתן להעריכו); את מספר דברי הפרסומת ששלח לתובע (ואותן בלבד) וכמה הודעות נשלחו לכל כתובת (אם מדובר במשלוח בודד לכל כתובת או בהפרה חוזרת ונשנית). חשוב להדגיש כי כמות ההודעות שנשלחה לתובע גודרת את תקרת הסכום שבית המשפט רשאי לפסוק (בית המשפט אינו רשאי

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 1710-08-20 חזוב נ' למטייל ברשת.קום (2000) בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

לפסוק פיצוי העולה על 1,000 ש"ח בגין כל הפרה ללא הוכחת נזק), אך מעבר לכך היא אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שנמנו לעיל. כך למשל אפשר שייפסק פיצוי בסכום זהה לאדם שנשלחו לו 100 הודעות ולאדם שנשלחו לו 1,000 הודעות, ובלבד שהפיצוי השיג את תכליות החוק: אכיפה והרתעה אפקטיבית ומידתית. נקודת המוצא היא שתביעה בגין הפרה בודדת תזכה את התובע במלוא הסכום (1,000 ש"ח) כדי שתושג התכלית ההרתעתית. ככל שמספר ההפרות עולה כך גדלה התקרה שבית המשפט רשאי לפסוק, אולם עליו להיעצר בסכום המשקף הרתעה יעילה בנסיבות העניין ולא לפסוק מעבר לכך.

סוג שני של שיקולים עניינו בשאיפה לעודד הגשת תביעות יעילות שמטרתן להגשים את תכליות החוק. לשם כך יש לשקול את עלויות ניהול ההליך ביחס לתועלת שתופק ממנו. ... כשמדובר בתביעה אישית לפי סעיף 30א(1) לחוק, סכום הפיצוי שייפסק אינו קשור בנזק שנגרם בפועל, אלא נועד כשלעצמו לתמרץ הגשת תביעות יעילות. במובן זה יש לראות בפיצוי מעין "גמול מיוחד" לתובע המייצג. נזכיר כי תביעה אישית כאמור יכולה להיות מוגשת בגין הפרות אחדות שהפיצוי המרבי שניתן לפסוק בגינן אינו עולה על אלפים בודדים של שקלים. אשר על כן, ואף שככלל עלויות ניהול ההליך צריכות להיות סבירות ומידתיות בהתחשב בשווי הסכום..."

15. ומן הכלל אל הפרט – מקריאת 11 ההודעות שנשלחו אל התובע עולה, כי 10 מתוכן מהוות "דבר פרסומת", כמשמען על פי סעיף 30 (א)(1) לחוק, "מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת".

הודעה מיום 07.04.20 אינה מהווה דבר פרסומת, בעוד 10 ההודעות האחרות (מתאריכים 06.11.19, 27.11.19, 02.01.20, 03.02.20, 06.02.20, 01.03.20, 09.03.20, 03.05.20, 10.05.20 ו- 20.05.20), מהוות "דבר פרסום", כמשמען בחוק, ומטרתן לעודד רכישת מוצרים, כאשר מובטחים הטבות ומבצעים.

כאמור, בכל ההודעות צורפה אפשרת "הסרה". התובע לא ביקש להפסיק את קבלת הדיוור בין התאריכים 06.11.19 לבין 20.05.20. כאשר אין חולק, כי מניסיונו יודע היטב התובע, כי יכול היה להפסיק את קבלת ההודעות כבר לאחר קבלת ההודעה הראשונה ומסיבותיו בחר שלא לעשות כן.

השופט רובנשטיין בעניין גלסברג קבע מפורשות, כי אין על התובעת חובה להקטנת הנזק, ובמילותיו- "הפיצויים הניתנים על פי סעיף 30 לחוק הם כאמור פיצויים לדוגמא, דהיינו – אינם נגזרים ישירות ממידת הנזק הקונקרטי אשר נגרם למאן דהוא. בפיצויים מעין אלה, לא הטיל המחוקק על הנפגע חובה שבדין להקטין את נזקו (ואין באמור, כמובן, כדי להפחית

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 1710-08-20 חזוב נ' למטייל ברשת.קום (2000) בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

מחובתו של הנפגע, ככל בעל דין בכל עניין משפטי, לנהוג בתום לב, כנראה מתוך רצון לסייע בשירות התופעה... (עמוד 9). התנהגות התובע, אי מימוש האפשרות להסרת מרשימת הדיוור, הינו שיקול שילקח בחשבון אך אינו שיקול מכריע.

בין כחלק מחובת תום הלב הנדרשת מתובע אבל בעיקר בשל תכליתו של החוק שנועד לתת כלים בידי האזרח להילחם בתופעה המטרידה של משלוח הודעות ללא קבלת הסכמה, הרי שיש לטעמי טעם לפגם במקום בו תובע טוען, כי היה מטרד בהודעות שנשלחו אליו אך הוא לא מצא לנכון לבקש את הסרתו מרשימת התפוצה המטרידה והעדיף לקבל את ההודעות המטרידות שוב ושוב במשך חודשים.

אין בדבריי אלה לומר חלילה, כי התובע פעל שלא בתום לב אלא להבהיר, שבבחינת מידת המטרד שגורמים הפרסומים לתובע יש לקחת בחשבון את פעולותיו למניעת המשך הטרדתו על ידי אותן הודעות להן לא נתן את הסכמתו, בייחוד שתביעה נגד הנתבעות הוגשה על ידו אך חודשים ספורים לפני כן.

16. לנוכח תכלית החוק שהינה הרתעה יעילה ואכיפה בנסיבות קונקרטיות ולא למטרת ענישה, ובהתחשב בהיקף ההודעות ותוכן אני מקבלת את התביעה באופן חלקי ומורה לנתבעות, ביחד ולחוד, לשלם לתובע סך של 2,000 ₪ (200 ₪ עבור כל אחת מ- 10 ההודעות), בצירוף הוצאות משפט בסך 400 ש"ח, וזאת בתוך 30 יום ממועד קבלת פסק הדין, שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית מיום פסק הדין ועד לתשלום בפועל.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור בתוך 15 ימים לבית המשפט המחוזי מרכז - לוד.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ו' סיוון תשפ"א, 17 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

אדנקו סבחת- חיימוביץ, שופטת

